

[Lange.]

anser dem for tilfredsstillende, og det er jo heldigt at faa alle disse Regler, der findes paa forskellige Steder, samlet i een Lov. Jeg kan særlig tiltræde dem efter de Ændringer, der i Folketinget er foretaget i det oprindelig forelagte Lovforslag, idet jeg betragter disse som Forbedringer. Derimod kan jeg ikke tiltræde de Bestemmelser, der gaar ud paa at oprette Statsforhyringskontorer. Jeg kan ikke gøre det af forskellige Grunde. For det første mener jeg, at det ikke er paakrævet; Forhyringsforholdene er nu saa tilfredsstillende, at der ikke er nogen Grund til at gaa til en Ændring i de bestaaende Forhold. Jeg kan heller ikke tiltræde det, fordi man gennem denne Lov vilde skabe uensartede Forhold med Hensyn til Forhyringen i København og Provinsen. Det synes jeg er urimeligt. For det tredje kan jeg heller ikke mene, at det er ønskeligt at bebyrde Statskassen med disse Udgifter, som jo er beregnet til 30 000 Kr. for Københavns Vedkommende, naar man ikke opnaar noget, der efter min Mening er bedre end det, man har nu. Mit Parti ønsker ikke at komme ind paa mere Statsdrift end allerhøjest nødvendigt, og naar man som i dette Tilfælde ikke opnaar nogen Forbedring af de bestaaende Forhold, kan jeg ikke være med til, at man gennemfører Oprettelsen af disse nye Statsinstitutioner. Men jeg vil gerne være med til at gennemføre de Bestemmelser, som angaar Mønstring, og jeg haaber derfor, at man i det kommende Udvalg skal kunne opnaa Enighed om at gennemføre den Del af det foreliggende Lovforslag, som der nu fra alle Sider gives Tilslutning til.

Gunnar Fog-Petersen: Den Gang Verdenskrigen sluttede, var man fra de ledende Statsmænds Side rundt om i Landene meget tilbøjelig til at give Løfter om Fremtiden til højre og venstre, navnlig overfor Arbejderbefolkningen, som rørte noget uroligt paa sig, som Tiderne var. Ved Krigens Slutning strøede man om sig med Løfter om, at der fremtidig skulde blive ganske andre Tilstande for Arbejderne, hvis de nu bare vilde forholde sig rolige ved Fredsslutningen og ikke faa flere Kroner til at trille hen ad Jorden end højst nødvendigt. Men som altid, naar Løfter afgives i en saadan lidt vanskelig Situation, kniber det undertiden med at faa dem indfriet og at holde dem. Naar Tiderne bliver andre, og man vender tilbage til Tilstande, som nogenlunde er, som de var tidligere, bliver man fuld af Betænkeligheder, saa gaar det

godt nok, som det gaar, og ofte har man glemt det højtidelige Øjeblik, da man gav sine Løfter. Jeg har Indtrykket af, at det er saaledes med mange af de Løfter, som blev givet ved Fredsslutningen og ved Folkeforbundets Stiftelse, og som de Lande, der er Medlemmer af Folkeforbundet, senere skulde indfri i det praktiske Liv. Saaledes er der ogsaa givet Løfter til Sømændene om, at deres Forhold skulde ordnes, der er vedtaget Konventioner derom, og her ligger nu et Lovforslag for os, som skulde udføre i Praksis, hvad Konventionerne gaar ud paa.

Nu siger man fra Oppositionens Side, Venstre og det konservative Folkeparti, at man udmærket godt kan tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om Mønstring, man finder dem gode og paakrævede, og det samme gælder Lovforslagets almindelige Bestemmelser, men det, som Kapitel I indeholder, nemlig Regler om Forhyring, vil man ikke gaa med til, fordi de nuværende Tilstande er tilfredsstillende. Er de nuværende Tilstande nu tilfredsstillende? Ja, maaske for de ærede Medlemmer, der har talt, men er de tilfredsstillende for de Parter, som i det daglige Liv arbejder under disse Vilkaar, nemlig Rederne og Søfolkene? Hvad Rederne angaar, er det oplyst i Folketinget, at de i og for sig er meget tilfredse med den nuværende Tilstand, men de har heller ikke noget imod, at denne Forandring bliver gennemført. Hvad Søfolkene angaar, er Forholdet det, at de ønsker denne Forandring gennemført. Spørgsmaalet er da, om dette Ønske kan siges at være saa stærkt, at Samfundet bør imødekomme dem med en Ordning som den, her er foreslaaet, med de Udgifter, der knytter sig dertil. Det mener jeg, man bør gøre. Jeg har den Forestilling, at den Del af Befolkningen, som har været mindst lovbeskyttet og mest henvist til at leve for Lud og koldt Vand og passe sig selv i et ellers ordnet Samfund, er Søfolkene. Den Sømand maa, som bekendt, lide langt mere ondt end godt. Saaledes var det ikke alene i den Tid, som den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes) talte om, det er saamaend ofte Tilfældet endnu. Det er mit Indtryk — og jeg har ogsaa set lidt til det i Praksis —, at som det gaar til ved de private Forhyringskontorer, er Sømændene ofte udsat for at komme til at gaa ind paa noget, som de ikke rigtig ved, hvad er. Det, der for mig vil være Hovedmotivet til at gaa ind paa dette Lovforslag, er dette, at man herigennem faar en Betyggelse for, at den unge Sømand, ofte uvidende og ofte eventyrlysten, ikke kaster sig ud i Forhold, han senere bitterlig maa komme til at for-